

Ἐπειτ' ἀπὸ μελέτην ἄγγράφων μυστικῶν
πολὴ σημαντικῶν,
ἐκαί' στής Δεκαετίας τὴν ἔββατον φυλλάδα
κι' ἔρατεινὴν κοιλάδα,

Κυβέρνησιν καὶ πάλιν
ὁ γόης ἐσχημάτισε,
κι' αἰσίως ἑτερομάτισε
τὴν κρίσιν τὴν μεγάλην.

Ἐστὴν πυκνὴν τὴν πρασινάδα
κελαϊθοῦσαν τὰ πουλιά,
κι' ἔλεγεσ τοῦ Βασιλεῖα
πῶς τοῦ κάνουσι πατινάδα.

Ἰγνὴς ὁ Στρατηλάτης
ὕπὸ τὴν σκιὰν ἐλάτης
ὄναιρεθεταί μεγάλα,
καὶ πουλιὰ τριγύρω λάλα
κάτι τί τοῦ ψιθυρίζουσι
καὶ γλυκὰ τὸν ναουρίζουσι.

Μ' ἀγαλλίασιν κρυφίαν
ἐλέποντες τὴν εὐτροφίαν
ρωμαλεῦ Κωνσταντίνου.

Ἐπειτ' ἀπὸ τόσῃν πάλιν
ἀνυμνήσωμεν καὶ πάλιν
τὴν Θαυματουργὸν τῆς Τήνου.

Σήμερα δεκάτη πέμπτη τρέχοντος μηνὸς Αὐγούστου,
ὅμως ἐπαινος προσήκει
καὶ πρὸς ἄλλους τοὺς γιατροὺς του,
καὶ γὰρ αὐτοὺς μεγάλην νίκη.

Γιὰ τοῦ Βασιλεῖα τὸν Σαοῦα ποῖος ἐπαινος θ' ἀρκέσει,
ποῦ μαρτύρησε καὶ τοῦτος ἡμερόνικτα σιμά του;
ποῖος δὲν ἐπαινᾷ κι' ἐκεῖνον, ποῦ φορεῖ σταθὶ ἴσῃ μέσῃ,
ἀλλὰ δὲν χωρεῖ ἴσῃ στίχο τὸ μεγάλο τόνομά του;

Ποῖα θὰ ἐσχάσῃ φήμη
τὸν Μανουῶ, τὸν Ζαήμεν;
Ποῖος καὶ μὴ τὸ παραπάνω
δὲν ὀμνεῖ τὸν Γερουλιάνο,
ἀλλὰ καὶ τὸν Χριστομάνο;

Δάφνας σήμερα σκορπίζω καὶ σὲ δάφνας ἀκουμπῶ,
μὰ τί γέρας τάχα φθάσει
γιὰ τὸν Μέρμηγκα τὸν πάνου,
ποῦ καί' σ' αὐτοκίνητό του μὲ κατάφερα νὰ μπό;

Νίκη φαίνεται παροῦσα,
κάθε κρίσις πέρνει τέλος,
καὶ Λαοὺ φωνάζει Μοῦσα:
Βασιλεῖα καὶ Βενιζέλος.

Ὁ κόσμος γεραίρει Κουβέρνο Λευτέρη.

Θεὸς σφωρέσει τοὺς ὀκτώ,
χώρια καθένα καὶ μαζί...
τάτοιο κ' ἀποδοῖ θελακτό
τὸ βλεπταῖν ἔλοι σὺν χαῖροι.

Εἶχαν ὡς μόνον μελήμα
τὸ πρὸς κοινὸν ὠφέλημα
φαγεῖν τὸν Βενιζέλον.

Καὶ πᾶς αὐτῶν προσπάθεια
ὡς Βενιζέλοπάθεια
κριθῆτω καί' στὸ μέλλον.

Ἄμαρτινὸν ἄς συχωμεν
κάθε παλιὸ τεφτερί,
καὶ τὴρ ἄς συχωσωμεν
Κυβέρνησιν Λευτέρη.

Ἐστὴς ἀνὰ μηνὸς Αὐγούστου
μὲς ἴσῃ τῷ παραζάλλῃ
ἔκανε Κουβέρνο πάλι
μὲ τοὺς πρῶν Γπουργοῦς του.

Καὶ χαμπὸς Ἰπουργοθήραι
μὲ ψυχῆς μεγάλο πόνω
ἔλεγον παντοῦ πῶς πῆρε
δύο νέους, δύο μόνο.

Τὸν Δαγκλιῆ τὸν Ἠπειρώτη,
ἄνδρα προσιφιλῆ μὲ κῆρος,
καὶ γενναῖος χαρακτήρος
τιμημένο στρατιώτη.

Ἦρε κι' ἕναν ποῦ ἔμιλε;
καὶ σὲ δρᾶσιν εἶναι φίνος
καὶ τὸν λῆνα Καφφαντάρη.

Καὶ χαρήκανε πολλοί,
ποῦ ἴσῃ Ἰπουργῶν κι' ἐκεῖνος
ἔπερασε τὸ Κάλαντάρη.

Καὶ τὰς ἔσω κι' ἔξω φρένας
ὁ Θεὸς ἄς βοηθήσῃ,
καί' στὸν πάγκο του καθέναν
κατεργάρησ ἄς καθίσῃ.

Τὸ Κουβέρνο τὰρ' ἀλλάξει,
Βενιζέλος Κυβερνήτης
καί' στὸν γόητα τῆς Κρήτης
ὁ λαὸς συναλαλάξει:
Μάγια μοχθικὰ καμωμένα
καὶ τρελλαινομαί γιὰ σένα.